

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput V. Traductio peccati originalis naturaliter fit, non liberè & voluntariè
libertate & voluntate posterorum; tametsi non fiat nisi dependenter à
libertate & voluntate Protoparentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

Pars III. De peccato originali, effectibusque ipsius. 623

est. Solum Christum ab hac decimatione filiorum Abrahæ excipit; non quia voluntas ipsius constituta non fuit in voluntate Abrahæ, cum nec voluntas Levi, nec aliorum Abrahæ filiorum in Abrahæ voluntate constituta fuerit; sed quia licet sit etiam ipse secundum carnem semen Abrahæ (eò quod Virgo Maria, de qua carnem sumpsit, ex ipso semine propagata est) non tamen est obnoxius eidem semini, qui virili non est conceptus ex semine, liber à nexu seminariis concupiscentiæ.

[44] Eadem ratione l. 2. de peccat. merit. c. 25. l. 1. de nupt. & concupisc. c. 12. & 24. l. 2. contra Julian. c. 4. & l. 5. c. 15. probat Christum originale non contraxisse peccatum, sicut & Leo Magnus ferm. 3. de Nativit. dicens: *Solus inter filios hominum Dominus Jesus innocens natus est, quia solus sine carnalis concupiscentiæ pollutione conceptus.* Unio itaque humanitatis cupi Verbo non est ratio hujus proxima, sed remota dumtaxat.

45 Indubitata ergo Patrum sententia est, peccatum originale per concupiscentiam seu feminalem generationem (quæ sine concupiscentia naturaliter non fit) ab Adam in posteros derivari. Siquidem Adam occultâ tabe carnalis concupiscentiæ sua tabescit in se omnes de sua stirpe venientes, inquit Augustinus l. 1. de peccat. merit. c. 9. *Hæc concupiscentia* (inquit l. 1. de nupt. & concupisc. c. 23.) ... peccati vinculum generatione trajicit in posteros.

46 Et ideò l. de spir. & lit. c. 15. dicit, quòd peccatum originale contrahitur per carnem, per eamque animæ refunditur: *Habent parvuli originale, non per animam, sed per carnem utriusque contractum, animæque refusum.* Quia scilicet anima contagio ejus obruitur, cum membris corporis inseritur. L. 10. in Genes. c. 16. Idque Spiritus sanctus iniquat Job. 14. cum dicit: *Quis potest facere mundum de immundo conceptum semine?* quia hoc dicendo, immunditiam hominis provenire dicit ex immunditia feminis.

47 Nec refert quòd peccatum originale, seu ejus culpa, non fit in femine. Quia, ut S. Thomas ait q. 81. a. 1. ad 3. *etsi culpa non fit actu in semine, est tamen ibi virtute humana natura, quam concomitatur talis culpa.* Addit verò a. 2. *Sicut originalis justitia traducta fuisse in posteros simul cum natura; ita etiam inordinatio ei opposita.* Per quid? Respondet art. 4. *Per feminalem rationem, quia peccatum originale à primo parente traducitur in posteros... per virtutem activam in generatione.* Et quænam est ista virtus activa? Ratio seminalis nihil aliud est quam virtus activa in generatione. Propterea ergo in semine corporali est peccatum originale sicut in causa instrumentali (ait q. 83. a. 1.) eò quòd per virtutem activam feminis traducitur peccatum originale in prolem simul cum natura humana. Sicut enim originalis justitia traducta fuisse in posteros simul cum natura (ait q. 81. a. 2.) ita etiam inordinatio ei opposita. Quia verò carnalis generatio per vir-

ritem seu motionem feminis naturaliter non fit sine concupiscentia, seu libidine; ideò q. 82. a. 4. ad 3. dicit, quòd *libido transmittit peccatum originale in prolem.* Et q. 4. de malo, *concupiscentia, secundam quod est in patre, est causa originalis peccati,* quatenus scilicet per eam fit decisio feminis, per cujus activam virtutem natura communicatur humana per peccatum primi parentis vitata, justitiæque originali spoliata ut supra. Nam quia justitiam originalem primus homo pro tota posteritate sua acceperat per generationem feminalem traducendam, dum eam, peccando, sibi, totique perdidit posteritati, istius justitiæ defectus eo modo traducitur in posteros, quomodo traducitur humana natura, q. 4. de malo a. 1.

Itaque primus homo peccando naturam infecit, vitavit, maculavit humanam (quæ tota originaliter & radicaliter in ipso continebatur) & quia ista est natura quæ per feminalem generationem communicatur, natura infecta per generationem communicata inficit personam ejus cui communicatur. Et hoc est quod pulchrè declarat S. Anselmus l. de conceptu virgin. c. 22. dicens: *In Adam erat natura, extra quem de illa nihil erat. Est munda justitia quam habebat, & eam semper (nisi adjuta) careret. Hæc ratione, quia natura subsistit in personis, & persona non sunt sine natura, fecit natura personas infantium peccatrices. Sic spoliavit persona naturam bono justitiæ in Adam; & natura, egens facta, omnes personas, quas ipsa de se procreat, eadem egestate peccatrices & injustas facit.*

Similiter S. Bonaventura Breviloquii cap. 6. 49 *Modus traditionis culpa originalis videtur essentialis: quia licet anima non sit ex raduce, originalis tamen culpa ab anima Adæ transit ad animas posterorum, mediante carne per concupiscentiam generatâ; ita quòd sicut ab anima peccante infecta fuit caro Adæ, & prona facta ad libidinem; sic caro per libidinem seminata, & secum trahens affectionem vitiosam, inficit & vitiat animam. Quæ quidem infectio vitiosa in anima non tantum est pœna, sed etiam culpa. Et sic persona corrumpit naturam, & natura corrupta corrumpit personam, salvâ in omnibus divinâ justitiâ, cui nullo modo potest imputari infectio anima, licet eam creando infundat, & infundendo uniat cum carne infecta.*

Sed quaerit V. Beda l. variar. qq. q. 14. *quare anima originale peccatum imputatur, cum nova & munda à Deo procreetur?* Respondet, quia ipsa corpori in eadem persona uniat, & ab eo hac consuetudine & unione corrumpitur. Ut si quis bonum semen in terram mittat, & postea non fructum bonum, terra commixtione, sed zizania referat.

CAPUT V.

Traductio peccati originalis naturaliter fit, non liberè & voluntariè libertate & voluntate posterorum; tamen non fiat nisi dependen-

ter à libertate & voluntate Protoparentis.

51 Sequitur ex dictis precedenti capite. Fit enim per feminalem generationem, quæ naturalis est, non voluntaria nec libera iis qui generantur. Fit (ait Augustinus l. 2. op. imperf. contra Julian. num. 177.) eo modo quo traductio podagra à patre in filios: *Siquis in temperantia sibi podagram faciat, eamque transmittit in filios, quod sæpe contingit, nonne re- Et dicitur in eos illud vitium de parente transivisse, ipsos quoque hoc in parente fecisse, quoniam quando ipse fecit, in illo fuerunt, ac sic ipsi atque ille adhuc unus fuerunt? Fecerunt ergo, non actione hominum, sed ratione jam seminum. Quod ergo aliquoties invenitur in corporis membris, hoc in illo illius primi Genitoris antiquo magnoque peccato, quo natura humana universa vitata est, factum esse noverat, qui... dicebat, per unum hominem peccatum intravit in hunc mundum... & ita in omnes homines pertransiit, in quo omnes peccaverunt. Fit proinde naturaliter, uti declarat l. 13. de Civit. Dei c. 20. Pro magnitudine quippe culpe illius naturam damnatio mutavit in pejor, ut quod penaliter præcessit in hominibus primis, etiam naturaliter sequeretur in nascentibus cæteris. Unde S. Anselmus loco citato c. 7. In Adam omnes peccavimus, quando ille peccavit; non quia tunc peccavimus ipsi (quia nondum eramus) sed quia de illo fuimus eramus. Et tunc facta est illi necessitas, ut, cum essemus, peccaremus: quia per unius inobedientiam peccatores constituti sunt multi. Et S. Thomas q. 81. a. 1. Inordinatio qua est in isto homine ex Adam generato, non est voluntaria voluntate ipsius, sed voluntate primi parentis, qui movet motione generationis omnes qui ex ejus origine derivantur; sicut voluntas anima movet omnia membra ad actum... Et sicut peccatum actuale, quod per membrum aliquod committitur, non est peccatum illius membri, nisi in quantum illud membrum est aliquid ipsius hominis, propter quod vocatur peccatum humanum; ita peccatum originale non est peccatum hujus persona, nisi in quantum hac persona recipit naturam à primo parente. Unde & vocatur peccatum natura, secundum illud Ephes. 2. Erasmus natura filii ira. Nec solo illo loco peccatum originale esse dicit peccatum natura, actuale vero peccatum persona, sed & l. p. q. 100. a. 1. l. 2. q. 80. a. 1. q. 82. a. 1. ad 2. 3. p. q. 8. a. 5. ad 1. &c. Quia scilicet est voluntarium voluntate Adami tantum l. 2. q. 81. a. 1. q. 82. a. 1. ad 2. 2. q. 108. a. 4. 3. p. q. 84. a. 2. ad 3. ubi sic: Peccatum originale non est nostram voluntate commissum, nisi forte in quantum voluntas Ada reputatur nostra, secundum modum loquendi, quo Apostolus dicit Rom. 5. in quo omnes peccaverunt, pro quanto scilicet tota natura humana, secundum seminalem rationem, erat in lumbis ejus, sicut Levi in lumbis Abrahamæ, & sic omnes eramus in Adam tamquam primo principio generationis humanæ, sicut mul-*

ta membra sunt in uno corpore, uti cum S. Augustino, S. Anselmo, & aliis Patribus, explicat S. Thomas q. 81. a. 1. & 3. Unde Reverendissimus D. Paschalis, Mutulanensis Episcopus, hæc membrorum similitudine, à S. Thoma mutuata, in Concilio Tridentino optime explicavit modum, quo infantes, libertatis & rationis expertes, sine motu propriæ voluntatis peccatum originale contrahunt; quemadmodum enim membra nostra, tametsi libertatis ac rationis expertia, verè dicuntur delictum ex eo patrare, quòd ad opus divinam lege prohibitum moventur ab imperante animi facultate; non aliter dicti infantes, etiam si de se nihil voluntariè commiserint, verè tamen dicuntur in Adamo peccasse, quatenus is qui naturam humanam in sua fecunditate integrè continebat, suaque in electione bonum malumque illius naturæ statum continebat, effecit per voluntarium delictum, ut universa sui generis posteritas cum originali illa macula atque perversione nasceretur, naturam ab ipso contaminatam per generationem accipiendo, à naturaque in personas maculam consequenter derivando. Justitiam quippe originalem (in cuius privatione macula illa consistit) eo ferè modo Deus Adamo concesserat, quo Rex oppidum alicui subdito hæc lege concessisset, ut illud tam ipse quam ipsius posteri beneficiario jure, velut hereditario, possiderent, dummodò à fide Principis non descisceret; ubi verò descisceret, oppidi possessione universa cum ipso progenies spoliaretur. Quo casu (ipso desciscente) progenies justè conqueri non posset, spoliata se esse oppidi illius possessione: cum Regi potius gratias agere deberet, quòd ob factam primo parenti suo liberalem oppidi donationem, posteros omnes hæreditarie illius ditionis capaces, & quasi jus ad rem sub dicta conditione habentes reddidisset. Sic peccati propagationem Tridentino in Concilio explicatam fuisse narrat Pallavicinus l. 7. Histor. Trid. c. 8. num. 5.

Sed difficultas est 1°. quomodò à parentibus, ab originali peccato per baptismum mundatis, peccatum originale per carnalem generationem in filios traducatur? 2°. quomodò sine actu libero voluntatis parvulorum: cum peccatum omne esse debeat voluntarium?

Ad primam difficultatem respondet Augustinus serm. 174. de verb. Apost. hoc idè esse quia parentes baptismo mundati sunt spiritu, sed filios generant carne, non spiritu. Ex eo proinde quod regenerati sunt non generant, & ut ait l. 2. de peccat. merit. c. 27. non ex primitiis novitatis, quæ renovati sunt, sed ex reliquiis veteritatis (concupiscentiæ utique, quam justis cum justitia sua retinent) carnaliter gignunt. Et idè filii ex patrum vetustate tui vetusti, & in peccati carne propagati, ad evadendam damnationem indigent Sacramento spiritualis regenerationis.

Ad secundam difficultatem, Assertores pa-

Et (de quo supra) respondent, peccatum originale parvulis quidem non esse voluntarium voluntate propria, physice existente; esse tamen ipsi voluntarium voluntate propria, seu ipsis intrinsecâ, moraliter existente: utpote per pactum illud in Adami voluntate moraliter constitutâ. Verum istud est paradoxum in Theologia Sanctorum, imò & in Ecclesia Dei, in qua hæc tunc creditum est peccatum originale parvulis voluntarium non esse voluntate propria, sed alienâ. Unde nullibi Augustinus, vel quisquam alius SS. Patrum, dicit, parvulos in Adam fuisse secundum voluntates suas, sed secundum propaginem carnis, tamquam in radice ibi eramus, ait Augustinus serm. 294. secundum rationem seminis, secundum originem seminis, ut supra num. 34. in Adami natura illa insita, in qua eos gignere poterat. L. 3. de peccat. merit. c. 7. Sicut Levi fuit in lumbis Abrahæ. L. 4. op. imperf. contra Julian. n. 104.

CAPUT VI.

Satis objectionibus Neotericorum existimantium, peccatum originale absque pacto supra dicto explicari non posse.

55 **O**bjicies 1°. pactum illud constare ex Genes. 17. ubi dicitur: *Masculus cujus præputii caro circumcisa non fuerit, delebitur anima illius de populo suo, quia pactum meum irritum fecit.* Quod pactum? Non circumcisionis, quam si parvulus non suscepit, nulla culpa est ipsius, sed majorum, qui eum circumcidere non curarunt, inquit Augustinus l. 16. de Civit. c. 17. ubi propterea per pactum illud, quod ipse testamentum vocat, illud intelligit, quod factum est ad hominem primum: *Etiâ parvuli, non secundum vitam suam proprietatem, sed secundum communem generis humani originem, omnes in illo uno testamento Dei dissipaverunt, in quo omnes peccaverunt... Testamentum autem primum, quod factum est ad hominem primum, profecto illud est: quâ die ederitis, morte moriemini.*

56 **M**irum est viros acutissimos in ista Augustini expositione non animadvertisse, vanam esse suam objectionem: utpote quam Augustinus manifestè solvit, pactum illud, seu testamentum, exponendo, non de pacto, quo Deus posterorum voluntates in Adami voluntate constituerit (pactum quippe istud per Adæ peccatum irritatum seu dissipatum non fuit, sed impletâ conditione potius stabilitum & completum) sed de præcepto Dei factio ad hominem primum... *quâ die ederitis, morte moriemini;* idque juxta usitatam S. Scripturæ phrasim, secundum quam pactum seu testamentum Dei dissipare, nihil aliud est nisi transgredi legem vel præceptum Dei (cujus observatoribus vitam Deus promittit æternam) uti videre licet Exodi 19. & 31. Levitici 26. &c.

57 **O**bjicies 2°. illud Osee 6. *Ipsi sicut Adam transgressi sunt pactum meum, ibi prævaricati*

sunt in me. Super quo Hieronymus: *Imitati sunt Adam: ut quod ille in Paradiso fecerat, pactum meum, legemque præteriens, isti in terra facerent.*

Vana pariter objectio: quia etiam per pactum Hieronymus intelligit legem suprascriptam, uti significat ista conjunctio, *pactum legemque*; vox namque posterior prioris est explicatio. Et quo fundamento commentitiam conventionem suam Adversarii intelligunt, cum nullo Scripturæ testimonio per pactum intelligi demonstratur, nec de ea à Patribus exponatur?

Objicies 3°. *Ideo per unum hominem peccatum intravit in mundum, & in omnes homines pertransiit, quia omnes transgressi sunt pactum, seu præceptum, in quacumque hora comederis, morte morieris.*

Nec ista objectio umbram habet soliditatis. Concedo namque totum. Quid inde? Nihil. Non enim dicit Apostolus, nec Augustinus, aut Basilius, nec quisquam ex Patribus, omnes idè præceptum istud transgressos, quia voluntas omnium in Adami constituta erat voluntate. Aliam rationem propter quam omnes in Adam transgressi sunt præceptum illud, Augustinus adfert serm. 294. quia secundum propaginem carnis in illo eramus omnes, antequam nati essemus, tamquam in parente, tamquam in radice ibi eramus. Apostolus (inquit l. 4. op. imperf. in Julian. n. 104.) dicit, *in quo omnes peccaverunt... non propter arbitrium singulorum, sed propter originem seminis, secundum quam originem omnes in illo eramus.*

Objicies 4°. Augustinus l. 3. de peccat. merit. c. 7. dicit: *Omnes in Adam tunc peccaverunt, quando in ejus natura illa insita, in qua eos gignere poterat, omnes ille unus fuerunt.* Ergo omnium hominum voluntas moraliter fuit in voluntate Adami.

Prorsus nulla est consequentia. Neque enim Augustinus dicit omnes in Adam fuisse secundum voluntatem (imò id negat loco proxime relato) sed secundum naturam. Nihil ergo consideratione dignum, pro suo illo pacto, ex Scriptura, nihil ex Patribus habent Neoterici. Quod nihil etiam à ratione, sequentium objectionum solutio manifestabit.

Objicies ergo 5°. Naturam peccati originalis sic explicare debemus, ut peccatum istud parvulis sit aliquo modo voluntarium (cum hoc sit de ratione omnis peccati.) Sed si voluntas ipsorum in Adami voluntate constituta non fuerit, non apparet quomodo peccatum originale sit vel fuerit ipsis voluntarium.

Nego subsumptum, quia peccatum originale parvulis esse non debet voluntarium voluntate propria, & intrinsecâ, sed extrinsecâ & alienâ, uti supra ostendimus ex Augustino, qui & illud ipsum confirmat l. 6. contra Julian. c. 9. ubi ad istud Juliani argumentum: *Quomodo peccatum persona illi justè possit adscribi, quæ nec voluit peccare, nec potuit, propria scilicet voluntate?* Respondet: *Aliud est*